

ved undgaar han en for ham ubehagelig Sammenligning bagefter.

Jeg skal ellers ikke dvæle videre ved det ærede Medlems Udtalelser undtagen en, der vedkommer mig særlig som Finansminister. Det er den, som angaar en mulig Forlængelse af Tidsfristen for Overenskomsten med Bankerne. Allerede den ærede Formand for Partiet (Johan Knudsen), der har den Egenskab som Formand, at han ikke rider alene i nogen Debat — det forekommer mig, at der altid maa være en Væbner, der følger efter ham, hvilket maaske gør ham anseligere, det tør jeg ikke bestemt benægte, men saaledes er det —, pegede paa, at der skulde være noget spøgefuldt i min Ytring om, at jeg var villig til at søge en Forlængelse af Overenskomsten med Bankerne. Jeg kan paa det allerbestemteste forsikre, at jeg har ikke gjort noget som helst Forsøg paa at spørge i den Henseende. Det forekommer mig, at Statslaanet er en meget alvorlig Sag. Det synes alle nødvendigt, at dette Statslaan bringes til Veje. Paa den mærkeligste Maade er det hidtil blevet forhindret, at Statslaanet gennemføres ved Lov i Februar Maaned. Man stiller til mig den Fordring, at jeg skal søge at forny Overenskomsten. Ja, jeg er villig dertil. Jeg har ogsaa en Fornemmelse af, at det overraskede ærede Medlemmer af Oppositionen, at jeg overhovedet svarede dette. Man vilde have ønsket — og, jeg forstaar, ogsaa fortolket mine Ord i Gaar derhen —, at jeg ikke skulde være villig dertil. Jeg anser det for at være min Pligt som Finansminister at forsøge at faa Overenskomsten forlænget, naar jeg har nogen Udsigt til derigennem at faa Statslaanet gennemført. Det ærede Medlem siger til mig, at jeg stiller en Betingelse for det, nemlig den, at Statslaanet skal gennemføres uden Hensyn til andre Love, altsaa uden Hensyn til det Lovforslag, vi diskuterer delvis i Øjeblikket gennem Rigsdagsbeslutningen. Kan det egentlig undre det ærede Medlem? Hvorledes tror det ærede Medlem, at en Finansminister vilde være stillet overfor en ret vigtig Forhandling med altsaa i dette Tilfælde Hovedbankerne i København, hvis han vilde sige til dem: Jeg vil anmode indtrængende om — som jeg har maattet gøre —, at Bankerne yder dette Laan under Statens nuværende Forhold, men jeg kan ikke sikre, at Rigsdagen gaar ind paa dette Laan. Det afhænger af Forhold, som er dels mig som Finansminister ganske uvedkommende, og som dels afhænger af, hvorvidt Lands-

tingets Flertal vil bære sig forfatningsmæssigt og klogt ad. Jeg nærer da ikke fjerneste Tvivl om, at Bankerne vil svare mig dette: Vær saa venlig at komme tilbage, naar Sikkerheden er der, vær saa venlig at føre denne Forhandling med os, naar vi er visse paa, at den Finansminister, vi forhandler med, har saamegen Myndighed, at han kan føre denne store Sag igennem.

Det ærede Medlem har jo ogsaa gennem de Ytringer, der er faldet her i Tinget, forstaaet, at det er et Spørgsmaal om Tillid til Ministeriet, der ligger for. Den anden Væbner for Formanden for det konservative Parti sagde det jo i Gaar med den — jeg vil ikke sige Aabenhjertighed, men forlorne Aabenhjertighed, der udmærker ham, sagde ganske tydeligt, at det er et Spørgsmaal om Tillid til Ministeriet. Hvis denne Forhandling skal slaa fast, at paa Grund af Mistillid til Ministeriet benytter man Landstingsflertallet imod det, er jeg dog overmaade vanskeligt stillet overfor en Forhandling, som kun kan føres, hvis Finansministeren maa gaa ud fra, at han nyder den Tillid, at Rigsdagen vil gaa ind paa hans Forslag. Det ærede Medlem siger, at paa den Maade kan det intet betyde, hvad jeg har ytret om Muligheden for at forlænge Tidsfristen, fordi jeg stiller en Fordring, man ikke vil opfylde. Vel, det forstaar jeg, men kunde da det ærede Medlem virkelig mene, at Regeringen efter den Forhandling, der er ført i disse Dage, skulde sige: Vi søger om en saadan Forlængelse af Tidsfristen, for saa er det vor Hensigt at gaa ind paa den Fordring, der stilles fra Oppositionens Side? Hvis det ærede Medlem ikke tror dette — og det kan han ikke tro —, paa hvilket Grundlag skal jeg saa søge en Forlængelse af Fristen? Det ærede Medlem sagde dog endnu een Ting herom. Han sagde, at der er saa smaa Differencer mellem Flertallet og Mindretallet i denne Sag om 7. August-Lovens Ophævelse, at der ingen Tvivl er om, at man kan komme til Enighed. Hvis det ærede Medlem tror dette, og han er jo en alvorlig Mand, det kan enhver iagttage, en alvorlig Mand, som mener Ordene, staar inde for dem, hvis altsaa det ærede Medlem mener disse Ord og staar inde for dem — og det er jeg forpligtet til at gaa ud fra —, hvad i Alverden kan der da fra hans og andres Side være til Hinder for at modtage dette Forslag, som jeg her stiller, om at søge denne Overenskomst forlænget, at man, uanset om det Arbejde lykkes, som jeg er fulkommen sikker paa vil